

INTERVIU

Când am ajuns față în față cu el, un pictor sârb care-i era consilier i-a spus că nu primesc nicio bucată de marmură pentru lucrări, în țara mea, ceea ce era adevărat. Auzind asta, Tito s-a întors spre suită și a ordonat: „Dați-i un munte de marmură!” Și mi-au dat. Dar tot atunci, celebrul Henry Moore, care era de față, mi-a susținut cauza, numindu-mă, măgulitor, „nepotul lui Bâncuși”! Asta în vreme ce aici, acasă, un artist maghiar, căruia nu-i mai rețin numele, ceruse excluderea mea din Uniunea Artiștilor Plastici, moment în care

George Apostu și-a scris demisia din Uniune, spunând că, dacă eu voi fi exclus, se retrage și el! Cert e că, după numeroasele lucrări realizate și lăsate la Arandjelovac, am început să mă bucur de atenție și aici, în țară.

- Iar până în '90 lucrările lui Marcel Guguianu au cucerit iubitorii de artă din mai toate colțurile lumii, de la Paris la Roma, de la la Budapesta la San Marino, și de la Geneva la Rio de Janeiro. Mai rămânea de cucerit America...

- Unde am aterizat prima oară în 1991, expunând la Galerile Countess Madeleine din New York, apoi din nou, în '92, la „Very Special Gallery”, din Washington. A urmat ampla retrospectivă de la Intelsat, tot în Washington, în 1994, după care a venit marea satisfacție a expunerii unei noi retrospectivă în holul Băncii Mondiale, care a constituit o mare onoare pentru mine. Iar lucrarea „Ciocârlia”, elogiata acolo, se află deja la Fundația Kennedy din Washington.

